

ko je trta bogato rodila! Trtna uš pa je izpodjedla staro blagostanje in osušila s trto vred marsikako imovito posestvo. Zadnja leta, odkar se je ustanovila deželna kmetijska šola v Grmu poleg Novega mesta, se je jelo obračati na bolje, ker se pomaga z ameriško trto. Ustanovile so se deželne trtnice in trtni matičnjaki, deželni odbor plačuje posebnega potovalnega vinarskega učitelja, daje podpore in brezobrestna posojila posamnim vinogradnikom. Hvala Bogu, da se je v zadnjem času obrnilo že zelo na bolje, ker ljudje, ki so bili poprej skoro popolno obupani nad opustošenimi vinogradi, so začeli iznova jih obdelovati. Srečen uspeh jih k delu tem bolj priganja. In prav je, da deželni zbor v to svrhu mnogo žrtvuje.

Ker se na Grmu pred vsem poučuje o vinarstvu s posebnim ozirom na Dolenjsko, zato je bil umesten predlog, kateri se je stavil v deželnem zboru v zadnji seji, naj se namreč ustanovi na Gorenjskem nova kmetijska šola, v kateri bi se učenci poučevali v prvi vrsti o živinoreji, sadjarstvu in gozdarstvu, ker to troje je glavni vir dohodkov gorenjskim kmetom. Po uplivu te šole se bo brez dvoma dvignilo kmetijstvo in po njem splošno blagostanje tudi na Gorenjskem.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Baron Jozika, ogerski minister na cesarskem dvoru, je stopil v pokoj. — Dunajski mestni zastop vzame od nemške banke v Berlinu 30 milijonov na posodo za napravo električne razsvetljave.

Češko. Ker so nemški dijaki s pruskimi trakovi razburjali Pražane, da je prišlo do pretepov, zato je cesarski namestnik prepovedal vsem dijakom nositi čepice in trakove. S to prepovedjo pa se čuti vse nemstvo razžaljeno. Nemški vseučiliški profesorji pa držijo z dijaki, njih šole so zaprte. Sekcijski načelnik Hartel se je prišel s profesorji pogajati, mesto da bi ministerstvo kaznovalo te puntarje! — V deželnem zboru so seveda Nemci vlado zaradi te prepovedi interpelovali. Mogoče, da ces. namestnik odstopi, ker je Nemcem dandanes žal, vse dovoljeno. V ponedeljek pa je deželni zbor vsprejel začasni proračun, prihodnja seja pa je jutri. — V Budejevicah kjer imajo Čehi večino in je okolica vsa češka, so pri obč. volitvah zopet zmagali Nemci s skrajno krivičnimi sredstvi.

Koroško. Pri obč. volitvah so se Slo-

tudi po farah ugaševa kašubski jezik zaporedoma; sprva je par pridig v letu nemških, kmalu po jedna vsako nedeljo, in kmalu obe. V župnijskih knjigah se čisto čitajo opazke kakor: »O božiču 1866, 1875, ali 1888 bila zadnja kašubska pridiga; mladina razume nemški bolje nego kašubski, od starih pa vsak nekoliko.« Če stariš umrjejo, polagajo se jim molitveniki in pesmarice, ki so jim rabile, v rakev ali trugo, ker od ostalih nikdo več ne ve kašubski čitati. Čim dalje dol, tem hitreje napreduje germanizacija, in predno bo poteklo 50 let, spustili bodo v grob — zadnjega pomorskega Kašuba.

Cemu smo to pisali? V svarilo in pouk avstrijskim Slovanom, posebno pa liberalnim Slovincem na Kranjskem, ki glasu konservativcev, opominjajočih k spravi in k združenju, nočejo slušati. — Menenij Agripa je bil od poganskih plebejcev, ko je tem dokazal potrebnost sloge z dandanes znano priliko o želodcu in človeških udih, ki so se zoper prvega spuntali, uslišani; in krščanski Slovinci bi mogli po tolikih bridkih izkušnjah in pri toliki nevarnosti, kakoršna preti narodu sedaj, za glas ročečega brata, za vik obupajočega naroda imeti srce iz kamena! Glejte, da za nekoliko stoletij ne bodo nam polagali otroci Mohorskih knjig v rakev, ker jih ne bodo več razumeli!

venci borili pošteno, Nemci pa z denarji in grožnjami, zato so tudi zmagali v dozda slovenski Kotmarivasi, kjer so nemčurji prejšnjega slov. župana, M. Prosekarija, hoteli ubiti. — Vlada je zopet predložila deželnemu zboru postavni načrt, naj se na višji realki vpelje veronauk.

Kranjsko. Ljubljanski župan Hribar se je povrnil v klub narodne stranke. — Kranjski učitelji so slabše plačani kakor na pr. štajarski, vsled tega se jim plača zviša. — V Selški dolini se je ustanovila »Gospodarska zadruga«.

Primorsko. Na občnem zboru »Sloge« so se goriški Slovinci krepko zedinili proti Lahom, ki so krivi, da deželni zbor ne more delovati. — Da bi tržaški okoličani še sedanjih 6 svojih poslancev zgubili, predlaga Venezian splošno volilno pravico, in sicer tako, da bi vsi volili skup v enem razredu. — Istovski deželni zbor je zavrgel Trinajstičev predlog, naj se častita svetemu očetu kot bisernomašniku. Slovenskih poslancev pa ni nihče izvoljen v noben odsek. Tako krivično postopajo Lahoni!

Ogersko. V petek so se trije naši ministri, med njimi Gauč, posvetovali v Budapešti z ogersko vlado zaradi pogodbe. Šlo je bojda zelo gladko, ker se naši Madjarov boji! — V Alföldu in po drugih krajih vedno bolj šuntajo socijalni demokratje kmete in delavce. Bati se je krvave ustaje. — Na Sedmograškem dobijo vsi železniški uradniki madjarska lastna imena.

Vnanje države.

Rim. O priliki dvajsetletnice papeževanja sv. očeta Leona XIII. dne 20. februarja bodo velike slavnosti, na katere pride več tisoč romarjev iz raznih dežel.

Italijansko. Ker se je kruh močno podražil, zato so nastale rabuke v Jakinu in drugih mestih. Veleb. taar je kralj podpisal dekret, naj se colnina na tuje žito zniža od 7½ na 5 lir.

Francosko. Za izdajico Dreyfusa se poteguje vse židovstvo celega sveta. Pisatelj-svinjar Zola, rodом žid, se je potegnil tudi zanj ter v nekem listu sramotil vlado, sodnike in vojaštvo, in dne 7. februarja pride pred porotnike. Po vsem Francoskem vre zoper židove; celó v Algiru v Afriki so bili v nedeljo izgredi zoper žide, pri tem sta bila ubita dva kristijana, mnogo pa ranjenih.

Rusko. Lani je v državni blagajnici preostalo 106 milijonov rubljev. To je izvrstno gospodarstvo! — Vlada je proti zahodu osnovala dva nova vojaška kôra, kar pa ni naperjeno zoper Avstrijo; kajti ako vse države pomnožujejo vojaštvo, mora to tudi Rus storiti.

Turško. Na Kreti so se zopet začeli klati Turčini in kristijani; vendar pa še ne ve, kdo postane njen guverner, da bi ondi napravil mir in red. Rusija se poteguje za grškega princa Jurija, katerega se pa sultan odločno brani, češ, če ta postane guverner, potem je Kreta takorekoč združena z Grško.

Amerika. Kuba sicer ima svojo ustavo in ministerstvo, sestavljeno iz domačinov, vendar še ustaja ni udušena. Te dni pa je Špance vznemirila vest, da je vlada severo-ameriških Zedinjenih držav poslala par vojnih ladij proti Havani, glavnemu mestu na Kubi.

Cerkvene zadeve.

† Nadžupnik Anton Fröhlich.

(Konec.)

Ali Anton Fröhlich ni skrbel samo za dušni blagor svojih župljanov, temveč tudi za njih časni blagostan. Enako sv. Pavlu je želel biti vsem vse. In njegovo dobrohotno, pravicoljubno srce je bilo res kakor nalašč

vstvarjeno za to. Pokojnik je bil kaj izurjen homeopat. Z veliko požrtvovalnostjo in spretnostjo je zdravil bolnike, ne samo domačinov, ampak tudi one iz sosednjih štajarskih in hrvaških župnij. Marsikdo se še dandanes veseli zdravja svojega, katero je zastoj iskal pri drugih zdravnikih, ali pa vsled svoje velike revščine drugod niti iskati ni mogel.

Fröhlich je bil kot Celjan nemški odgojen, obiskoval le nemške ljudske in latinske šole, ker drugih v Celju in Gradcu ni bilo, in slovensčine nevesč je stopil v Celovcu v bogoslovnico. Pa ker je spoznal, da bo deloval med Slovinci, poprijel se je z vso vnemo učenja slovenskega jezika. Da bi ga posnemali nemški uradniki na slovenskih tleh! Ko je stopil v javno delovanje, je bil povsod pravičen Slovincem. Dobro vedoč, da se otrok v materinščini najbolje nauči prav spoznavati in pobožno moliti svojega Boga, je zahteval povsod pri slovenskih otrokih slovenski katekizem, kar v njegovih časih, kakor se žal, dandanes marsikje, ni bilo v navadi. Tako edino modro in vspešno poučevanje mu je sicer nakopalo marsikatero preglavico, a Fröhlich je bil jeklene volje in vkljub vsemu nasprotovanju je vstrajal pri svojih zdravih načelih. Njegova pravicoljubnost mu je velevala, da mora biti na Slovenskem gospodar edino le Slovenec, kakor je na Nemškem Nemec, na Francoskem Francoz. Zato je z vso pozornostjo zasledoval politično gibanje slovenskega naroda, veselil se z njim vsake pridobitve, a tudi žaloval, videč, kako se prezira in zatira. Odkar je pastiroval pri Sv. Križu, je z vsemi močmi deloval za gmotno in politično neodvisnost svojih župljanov. Da jih reši oderuških pijavk in gmotno povzdigne, ustanovi posojilnico, kateri je ves čas predsedoval. Da okrepi slovenski živelj, pomaga ustanoviti katoliško politično društvo, ki je politično izurilo njegove župljane in jim vcepilo v srce oni slovenski ponos, s katerim so se, dal Bog, da za vsikdar, otresli pred nekaterimi leti nemških lastnih tleh. In ker je bil pokojni Fröhlich tudi v zasebnem življenju toliko milega, ponižnega, prikupljivega značaja, ni čuda, da ga je ljubilo in čislalo, kar ga je poznalo.

Ko je 1892, 4. avgusta, obhajal zlato mašo, si ga je izvolilo osem občin za svojega častnega občana, kar je pozneje storila tudi Slatina, ko so jo dobili v roke narodni možje, posamezni stanovi so mu poklonili kaj lepa darila, med temi možje krasen, dragocen kelih. Mnogo odlične gospode, kot prevz. škof Strossmayer, nadškof Milinović, Smičiklas in dr., so mu osebno častitali k tej redki časti. Prevzvišeni škof djakovski je tudi ob smrti nadžupnikovi brzojavno pomiloval nadžupnijo radi velike izgube in želel ji pokojniku enakega naslednika.

Bila je pač takrat, ko je pokojnik postal zlatomašnik, želja vseh častilcev njegovih, da bi še nekdanj obhajal demantno mašo, nalik svetemu očetu, Leonu XIII. A božja volja ni bila tako. V pretečenem letu je vedno bolehal in vidno hiral. Sredi novembra se poda v Gradec iskat zdravnikove pomoči. Pa vsled velike slabosti mora ustaviti potovanje, iztopi v Mariboru, da opravi, sluteč bližnjo osodo, duhovne vaje pri č. oo. frančiškanih, se vrne na dom, še enkrat zbere svoje telesne moči, da v pridigi vzame slovo od ljubljenih župljanov, za katere tudi opravi, podpiran od dveh mož, zadnjo najsvetejšo daritev. In kakor je bil do solz ganljiv ta prizor, je bila ganljiva in spodbudna tudi njegova priprava na smrt. Pogosto je prejel sv. zakramente, zbiral krog sebe svojo družino, da molijo z njim sv. rožni venec. S čudno potrpežljivostjo je prenašal hude bolečine, a nikdar ni tožil, ampak tolažil se je s podobo Križanega, katero je imel v rokah do zadnjega trenutka svojega življenja. Sv. križu je služil, izdihnil je tudi svojo blago dušo v poljubi sv. križa pred praznikom sv. Treh kraljev.

In dne 7. jan. smo ga spremljali k zad-

njemu počitku. Sijajen je bil ta sprevod, vreden velikega moza. Velikanska cerkev Sv. Križa je postala za polovico pretesna, da bi vsprejela vse častilce Fröhlichove. Po opravljenih molitvah za pokojnika je govoril vlč. g. dekan rogaški, J. Tombah, o vrlinah Fröhlichovih. Ne da ga hvali, ampak, da ga posnemamo, je pokazal, kako da pokojnika dičijo poglobitve dejanske čednosti: modrost, pravičnost, srčnost, zmernost. — Potem je vodil sprevod, obdan od 30 sobratov hrvaške in štajarske duhovščine, preč. g. častni kanonik Hajšek k Sv. Trojici, kjer se je v solzah položilo v grob trudno telo pokojnika k večnemu počitku. Da, naj le počiva njegovo telo, a njegov duh naj vedno drami daleč okrog slovenski rod in ga opominja, da se zaveda, da se ljubi, kakor ga je ljubil nepozabljivi A. Fröhlich!

Gospodarske stvari.

Oskrbovanje ubogih.

Nova postava o oskrbovanju ubogih nalaga občinam bremena, katerih nositi jim sčasoma ne bo mogoče. Tisti gospod v Gradcu, ki je predlagal ustanovitev krajnih ubožnih svetov, je baje rekel, da kaj tako izvrstnega še ni nikjer na Avstrijskem, kakor je upeljava ubožnih svetov na Štajarskem. Mi bi pa ravno nasprotno znali trditi.

Krščanska in človekoljubna dolžnost je, da se ubogih usmilimo ter jim pomagamo; a če preiskujemo vzrok ubožstva, najdemo večinoma, da je to nemarnost, zapravljivost, pijančevanje in razuzdano življenje zakrivilo. Seveda so tudi izjeme. Poglejmo si naše ubožce natančneje!

Nahajajo se siromaški v občini, ki niso pri zdravej pameti, imenujejo se hebeci. Takih je malo, a preživijo jih občani lahko, dajajoč Dalje so ubožci, ki so morda sami zapravili svoje imetje ali pa na drug način, ne po lastni krivdi prišli na beraško palico, a živeli so vedno v domači občini. So tudi stari ljudje, ki so ves čas svojega življenja služili pri domačih posestnikih, a ker niso več zmožni, da bi si svoj kruh služili, primorani so prosjati. Vse te ubožce občani lahko preživijo, ne da bi stroške za to občutili, a tudi radi jih obdarijo, vedoč, da so svoje telesne moči v domačem kraju izgubili.

A veliko več nadlog in stroškov pa narejajo občinam tisti ubogi, ki so že v mladosti bodisi kot rokodelci, dninarji, hlapci ali deklet sli v nemške kraje v službo. V teh krajih imajo več zaslužka kot doma; ako je že eden iz ene občine kje v taki službi, piše in nagovarja tudi drugim, da gredo tja, kjer jim »boljše gre« nego doma. Nemci imajo radi naša družinčeta, ker so večinoma bolj delavni in z manjšim zadovoljni, nego njihovi ljudje. Tudi v fabrike zahajajo naši fantje in dekleta, tam služijo po 80 kr. do 1 fl. 20 kr. in še več na dan, kar seveda doma ni mogoče. To jih zapeljuje.

Posledice tega pa so večinoma za nje in za domače občine prav žalostne. Res, da imajo v tujini večji zaslužek nego doma, a imajo pa tudi mnogo več priložnosti, da prisluženi denar zapravljajo. V slabih družbah navadijo se radi prehitro k razuzdanemu življenju, česar bi se v domačem kraju že zaradi tega tako hitro ne poprijeli, ker bi se sramovali pred svojimi stariši, učitelji in duhovniki. V tujih krajih pa so »samisvoji«, nikogar ni, kdor bi jih svaril, opominjal, ter jim svetoval. Mladenci zapravljajo prisluženi denar, svoje telesne in z razuzdanim življenjem tudi svoje dušne moči. Le prehitro vporabijo svoje telesne moči, prezgodaj bolehalo, večkrat tudi na ostudnih boleznih, iz bolnišnic jih priženejo pogostoma v domačo občino ali oddajo v hiralnico, in pristojna občina pa — plačuj! Nekateri se zopet v tujih krajih oženijo, dobijo kopico otrok, do-

bijo podporo od dotičnih ubožnih svetov, seveda na račun pristojne občine. Umrje oče, pa pošljejo ženo in otroke v domačo občino na oskrbovanje.

Tudi dekleta pogostoma npravno ponesrečijo. V fabrikah ali pa v mestnih službah dobijo dobro plačo, začno se gizdavo oblačiti, in ako pride taka »frajla« v domoči kraj, čudijo se ji domača dekleta, kako je »nobel«, a ona jim opisuje veselo in gmotno življenje v drugih krajih ter jih zapeljuje, da tudi zapusté domačo vas. Kakor sem že omenil zgoraj o mladeničih, toliko nevarneje je za dekleta v tujih krajih, kjer so brez pravega nadzorstva, kjer so h koncu mnogokrat žrtev zapeljivosti. Postanejo matere, imajoče samo otroka, in — že za porodne stroške pišejo v pristojno občino. Ako mlada mati ozdravi, gre v druge kraje v službo, ne brigajoč se za otroka, a za oskrbovanje tega mora zopet domača občina skrbeti.

To so posledice iskanja službe v drugih krajih, to nalaga občinam pretežka bremena! V naših krajih še dostikrat pomanjkuje delavnih moči, živeti se še dá, ako tudi zmernije nego drugod. — Slisal sem enkrat capina, ki so ga pritirali v domači kraj, ki je rekel, da s slovenskim jezikom ne pride dalje kot do Maribora. No, zakaj pa greš dalje? Mlad, zdrav in močen odide, a vrne se pohabljen na telesu in duši, na škodo in nadlogo domače občine. Sicer imamo novo postavo o domovinski pravici, vendar naj deželni zbor sklene postavo gledé ubožcev, ki bode ustrezala našim že itak ubogim občinam!

Sejmi. Dne 29. jan. v Št. Juriju ob Taboru in v Poličanah (za svinje.) Dne 31. jan. v Vojniku in Dobovi. Dne 1. febr. v Jurklostru in Radgoni. Dne 3. febr. pri Sv. Jakobu pod Kalobjem, na Zelenem Travniku, v Lučanah, pri Sv. Juriju ob Ščavnici, v Jarenini, na Spod. Polskavi, na Bregu pri Ptuj (za svinje), v Imenem (za svinje) in (za svinje.)

Dopisi.

Iz ptujskega okraja. (Dež. zbor štajarski in lovska postava.) Deželni zbor je v Gradcu zbran in ima rešiti razne, tudi za gospodarje važne stvari. Kakor je razvidno iz časnikov, izdelal je deželni odbor neki načrt, po katerem se naj lovska postava prenaredi. Ta načrt našim potrebam nikakor ne zadostuje niti gledé lova na zajce, niti gledé lova na fazane.

Kar nam ta načrt dovoljuje, je dosti premalo, da bi se sadonosniki, polja in vinogradi obvarovali škode po imenovani divjačini. Ali kakor navadno, tako tudi tokrat vse slovenske občine spijo in dremlejo in nobena se dosihdob ni obrnila do deželnega zbora štajarskega s kako pritožbo ali prošnjo gledé lovske postave.

Ker dve zimi ni bilo velike škode po divjačini, so občine že pozabile, koliko škode so imeli posestniki prejšnja leta. Zatorej bi bilo potrebno, da se vse občine obrnejo do deželnega zbora in terjajo temeljito premembo lovske postave.

Take prošnje se lahko napravijo prav kratke pri županih, ne potrebujejo nobenega koleka, morajo biti naslovljene na deželni zbor štajarski in se poslati kateremu izmed poslancev, da jih na pristojnem mestu izroči.

Ako se naše občine ne bodo resno potegovala za premembo lovske postave, se ne bode spet nič zgodilo, ker imajo veliki posestniki ali grajščaki, potem zastopniki mest in trgov ter trgovinskih zbornic v deželnem zboru štajarskem večino. Le če bi vse občine pritiskale, je mogoče, da se kaj doseže od strani naših maloštevilnih zastopnikov.

Iz kozjanskega okraja. (Bela žena) nikoli ne praznuje, tudi v nedeljo ne. Pokosila je namreč ono nedeljo v Polju pri

Kozjem Apolonijo Presker, vrlo ženo, bogoljubno mater, ki je vzgojila štiri vrle sinove in dve vzgledni hčeri. Jeden njenih sinov je kaplan v Šostanju, drugi je okrajni sodnik v Ormožu, dr. Presker, tretji je občinski tajnik na Teharjih, četrti pa je vzgleden in skrben gospodar na rojstnem domu. Tudi hčerki sta z vsem preskrbljeni. Dala je draga ranjka Bogu, kar je božjega in cesarju, kar je cesarjevega. Ko je tako vse svoje z vsem preskrbela, zatisnila je trudne oči in legla k počitku. Blago ranjko je spremljala na zadnji poti velika množica vernega ljudstva ter pet duhovnikov, med njimi si videl celo zlato-mašnika preč. g. kanonika in dekana kozjanskega. Pogreb je vodil lastni sin pokojne, č. g. Karol Presker, ki je opravil tudi zanjo slovesno črno sv. mašo. Pred štirimi leti je polnila največja radost srce blage matere, ko je vsa srečna zrla na svojega sina, ko je daroval prvo sv. mašo. Nepopisno veselje je navdajalo tudi srce dobrega sina-novomašnika, in sedaj si briše tisti sin pri tistem oltarju solze grenke žalosti, ker mašuje za rajno mater, ki naj v miru počiva!

Čudni so božji sklepi! Drugi dan so delali v grob drugo mater, katero je tudi pokopal sin-duhovnik! Ta ranjka se je zvala Mica Vračun iz Koprivnice in sin njen je č. g. Fr. Vračun, župnik pri sv. Miklavžu blizu Slov.-Gradca. Pretresljivo je bilo slišati, ko so č. g. župnik Prešeren ob odprtem grobu jemali od ranjke slovo ter omenili: Pred 15 leti je ravno ob tem odprtem grobu jokala udova za svojim možem, ta udova katero bomo sedaj položili v možev grob. Tesno združena sta bila v življenju, združeni sta njuni telesi v grobu, združeni pa sta gotovo tudi njuni duši v nebesih. — S Koprivnice se napoti bela žena na najvišje mesto visokega Veternika v kozjanski župniji. Oj, smrt, da nikomur ne prizanesesh! Neusmiljeno si izvila, iztrgala iz rok prežalnih starišev najljubšo ter najstarejšo hčerko, najstarejšo Miciko Kunej. Ono nedeljo je spremljala nenavadno pridno Miciko dolga vrsta součenk in součencev na zadnji poti. Omilujemo očeta Fr. Kuneja, obč. predstojnika na Veterniku, zlasti za to, ker mu je ta zima pobrala že drugega otroka.

Iz Čadrama. (Naše lansko društveno delovanje.) V 3. štev. Vašega cenjenega lista se je 1897 poročalo, da smo že dne 16. jan. naročili vsled velikodušne obljube našega mil. gosp. knezoškofa in pokrovitelja naše cerkvene stavbe 12 oken v Inomestu, ki stanejo z mrežami vred 7500 fl. To delo se je naročilo do konca avgusta, ker smo menili, da bodo zidarji v teku starih mesecev vsi cerkev pokrili, obokali in znotraj ometali in se bodo potem okna že vstaviti mogla. Imenovana tvrdka je naročilo sicer točno dovršila, a mi žalibog nismo z delom dovolj napredovali, in okna smo morali v zabojih shraniti do maja 1898.

Lani meseca maja so zidarji delo zopet začeli in so najprej cerkveno zidovje dozdali, potem so velike in male pase za oboke napravili in ko smo avgusta že cerkveno ladjo deloma z domačim kamenjem, deloma s črno impregnirano opeko pokrili, se je potem tudi cerkev obokala. Cela cerkev bo imela 6 kupel, 3 večje in 3 manjše, ki so zdaj že vse razun one nad pevskim korom dokončane. Zvonik naše cerkve bo primeren drugi stavbi, lep in veličasten in je zidovje njegovo 34 m visočine se tudi dodelalo in ako bi nam zima še bila 14 dni prizanesla, bil bi tudi pokrit, ker imamo vse zato pripravljeno. Njegova streha bo s križem vred imela do 24 m visočine. Pri velikih vratih bodeta stala dva mogočna stebra iz rezanega kamena, nad vrati pa lepa angelska glava in nad tisto v posebni doblini blizu 3 m visoka podoba sv. Janeza Krst. Sploh se mora reči, da bo vse kazalo veličastvo naše nove hiše božje.

In lahko, da se bo nekaterim neverjetno zdelo, in vendar že naši gotovi stroški zdaj presegajo 30.600 fl., dolgovi pa blizu 20.000 fl.